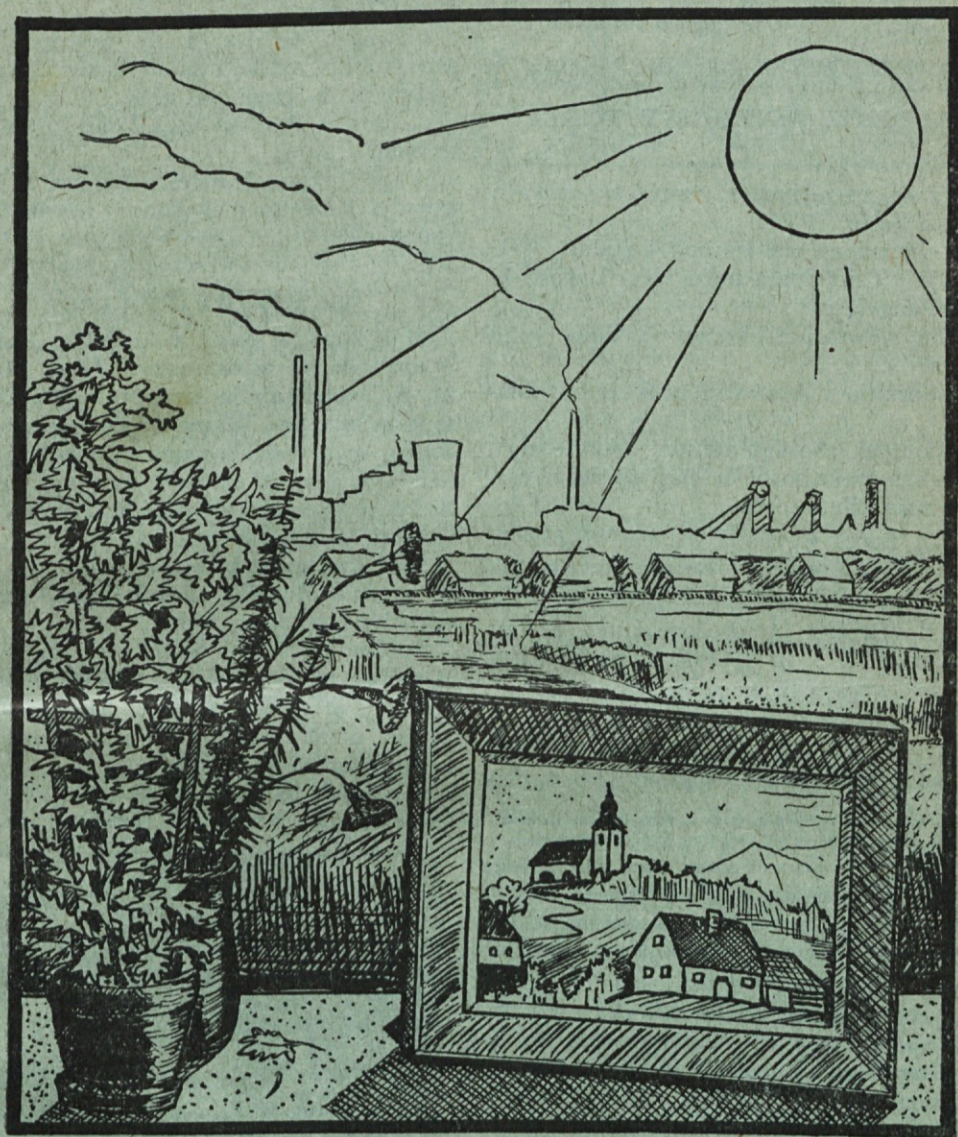

NAŠA LUČ

ŠTEVILKA 10 — DECEMBER 1955

OB PRAZNIKU SV. BARBARE

želimo našim rudarjem, ki po najrazličnejših rudnikih zapadne Evrope te dni praznujejo svojo zaščitnico, vse najboljše!

Uredništvo in uprava.

DROBIŽ IZ JANEŽIČEVE TORBE

Ali veš, da...

...žaba ne pije vode, ampak jo vsrkava le skozi kožo?

...citrona ni sadl, ampak jagoda?

...je v Čilu doma neka vrsta kokoši, ki leže zelena jajca?

...je novorojeni kenguruj dolg samo 2,5 cm?

...poznajo v Avstraliji tudi zelene oblake?

...pomeni „Soldatentententoonsteeling“, holandska trakuljasta beseda, po naše „razstavo vojaških šotorov“?

...če hočeš število 105263157894736842 pomnožiti z 2, prenesi zadnjo številko na začetek in dobiš 2105263157894736842?

...človek živi povprečno danes 46 let? Rimljani so v 3. in 4. stoletju po Kristusu dosegali povprečno samo 22 let.

...je povprečna velikost Italijank 1.52 metra, Francozinj 1.54 in Nemk 1.59 m. Španke merijo povprečno samo 1.51 m, naj-

Naša luč

izide vsak mesec razen julija in septembra, t. j. desetkrat na leto. — Dopise za število, ki izide konec meseca, pošljite vsaj do prvega v mesecu poverjeniku v bližini ali naravnost uredništvu v Celovec.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če naročiš list tako, da ti ga pošiljajo naravnost iz Celovca, stane letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 tfrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov piši na upravo lista.

Naročnino in darove za list sprejemajo listovi poverjeniki po raznih deželah. Lahko pošlješ oboje tudi naravnost na upravo.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Printed in Austria.

manjše so Japonke, ki dosežejo povprečno le 1.46 m.

...je avtomobil na paro izumil Cugnot leta 1769, na bencin pa Daimler (1885) in Benz (1886)?

...ima 1 kg sira (n. pr. polemendolca) prav toliko redilnih snovi kakor 2 kg govedine in je cenejši od nje?

...ima v Berlínu vsak osmi prebivalec telefon?

...je Italijan Francesco Marini za stavo pojedel 2.400 m makaronov, ne da bi bil prenehal?

NA MIKLAVŽEV VEČER

Mali Šime in Barbi sta sedela v kuhinji. S strahom sta pričakovala svetega Miklavža. Na stopnicah je zaropotalo. Boječe sta se stisnila v kot. Mama se jima je smejala. Počasi so se odprla vrata. Vstopil je svet Miklavž. Z njim sta bila dva lepa angela. Zada je grd parkelj rožljaj z verigo.

Sveti Miklavž je poklical otroka. „Šime, bolj moraš ubogati mamico,“ je dejal svetnik. Barbiki pa je dejal: „Še naprej tako lepo pomagaj doma!“

Potem je moral Šime izmoliti očenaš, Barbi pa zdravamarijo. Lepo sta odmolila. Parkelj je nehal rožljati. Angela pa sta pridna otroka obdarovala s knjigami, zvezki in drugimi dobrotami.

Ves večer in še drugi dan sta zobala piškote, orehe, jabolka in rožice.

SLAVA BOGU - MIR LJUDEM!

Današnji svet je bolan, težko bolan. Glede tega se strinjamo vsi. Ob njegovi bolniški postelji se gnete vse polno zdravnikov, ki predpisujejo različna često nasprotujoča si zdravila.

*

Komu bo uspelo ozdraviti bolnika, za katerega trepetamo vsi?

Komu bomo izrekli svoje zaupanje?

Znanosti?

Kdo bi mogel dvomiti o neizmerni važnosti njenega poslanstva?! Znanost odpira nove možnosti človekovega obstanka; lajša in podaljšuje življenje. Krivični bi bili, če bi je ne smatrali za izredno dobrotnico človeštva.

Toda znanost je rodila tudi atomsko in vodikovo bombo ter druge naprave, ki kot Damoklejev meč grozeče vise nad današnjim svetom.

Znanost po eni strani gradi in rešuje, a po drugi ruši in mori. Zato se bridko motijo tisti, ki mislijo, da more že znanost sama rešiti svet.

Bodo morda diplomati spravili našega bolnika pokonci?

Vsa čast jim! Toda njihove možnosti delovanja so popolnoma nezadostne. Ti podpisujejo mirovne pogodbe, a niso sposobni preprečiti novih vojn.

Morda politiki?

Mnogi med njimi se v resnici nesebično žrtvujejo za blagor naroda in vsega sveta, a se jim še daleč ne posreči odpraviti vse krivice, razprtije in bede.

Pa gospodarstveniki?

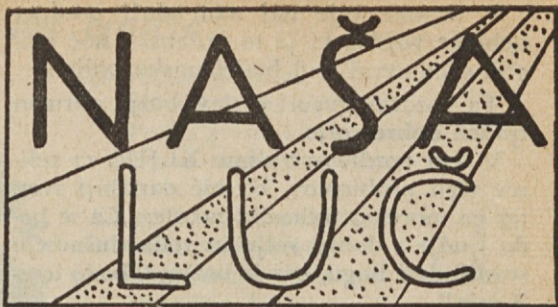
Ne dvomimo o njih zaslugah. Ali kljub svojim čudovitim načrtom ne uspejo dati kruha vsemu svetu.

*

Uspehi vseh teh iskrenih in koristnih naporov torej niso taki, kot so mnogi pričakovali in napovedovali.

Vprašanje rešitve sveta je še vedno pečeče.

So sicer razlogi, ki upravičujejo nekaj upanja za bodočnost; ali še številnejši in tehtnejši so činitelji, ki v temnih barvah slikajo jutrišnji dan.

December 1955

Vse nekam visi v zraku.

Tistim, ki so v svoji oholosti rešitev sveta pričakovali samo od ljudi, kakor v posmeh in obsodbo odmevajo psalmistove besede, ki jih beremo v vstopnem spevu polnočnice: „Zakaj hrume narodi in si ljudstva umišljajo prazne reči?”

Nemir, dvom, negotovost in strah se polščajo večjega dela sveta.

Kaj torej?

Kje iskati zdravila?

Kje je rešitev današnjega človeka in sveta?

Bistvene važnosti je, da smo glede tega usodnega vprašanja popolnoma na jasnem.

*

Kako smo vendar neodpušljivo zaslepljeni!

Skoro dva tisoč let imamo že na dlani iskano zdravilo, pa tavamo v temi ter drvim v časno in večno pogubo.

Prinesla nam ga je skrivnost prve božične noči.

To zdravilo je nebogljeno Dete v betlehemskih jaslicah, ki se imenuje Jezus Kristus, Odrešenik sveta.

Angel božji je pastirjem, ki so čuli pri čredah, to čudovito Dete takole predstavil: „Ne bojte se; zakaj, glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo: Rodil se vam je danes v mestu Davidovem Zveličar, ki je Kristus Gospod” (Lk 2, 10-12).

„In v hipu je bila pri angelu,” pristavlja evangelij polnočnice, „množica nebeške vojske, ki so Boga hvalili in govorili: Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so blage volje” (Lk 2, 13-14).

*

Kako naj umevamo zdravilo, ki nam ga je prinesla prva božična noč?

V razumevanje naj nam služi pozdrav nebeške vojske, ki je to božansko noč močno odmeval nad betlehemsko poljano.

Ta pozdrav govori o slavi božji, miru in ljudeh dobre volje.

V tem pozdravu vidimo KLJUČ za rešitev vseh problemov, ki težé današnji svet, ter ga moremo tolmačiti takole: „**Če se bodo ljudje z dobro voljo in velikodušnostjo trudili dati Bogu, kar je božjega, bodo imeli mir.**”

Ali se vam ta razlaga ne zdi logična in pravilna? Saj enako trdi tudi prerok, rekoč: „Brezbožni ne bodo poznali miru!” (Iz 48, 22). In Marija v svojih prikazanjih v Fatimi in drugod sporoča isto: „Vojne in druge nesreče so posledice odpada človeštva od Boga”.

*

Kakšno vlogo pa naj pri tem igra Kristus, čigar rojstvo so angeli tako slovesno pozdravili?

On je božji POSREDNIK med nebom in zemljo.

On je LUČ SVETA.

On je prav zato prišel med nas, da nas točno in sigurno pouči, kako moramo častiti Boga in delati za svojo srečo na tem in onem svetu ter za srečo vsega človeštva. Učil nas je z besedo in dobrim zgledom. Učiti nas je začel že na trdem ležišču hladnih, siromašnih jasic ...

On je storil še več: s svojim svetim življenjem in mučniško smrtjo na križu nas je

spravil z Bogom ter je za vse čase postal vir brezmejnih milosti.

Kaj moramo torej storiti, da se bodo angelska pozdravna voščila v prvi sveti noči uresničila tudi v današnjem svetu?

Stvar je enostavnejša, kot si često mislimo!

V svojem zasebnem življenju, v družini, v svojem poklicnem delu, v javnem življenju, v trenutkih, posvečenih razvedrilu in počitku moramo spet vzpostaviti POSTENOST in LJUBEZEN po nauku Jezusa Kristusa, ki nam po svoji Cerkvi ne neha ponavljati: **LJUBITE BOGA, SVOJEGA OČETA in VSE LJUDI, SVOJE BRATE; LJUBITE SE MED SEBOJ ...**

*

Ko bomo na letošnji sveti večer, razkropljeni po vsej zapadni Evropi, z ganjenim srcem poslušali slovesne glasove božičnih zvonov in mile božične napeve, prosimo novorojeno Dete, da nam nakloni milost globokega razumevanja veličine in pomembnosti te svete noči.

Naj nam Novorojeni podeli še posebne ga duha ljubezni, požrtvovalnosti in poguma, da bomo v svojem okolju z besedo in zgledom postali **glasniki** te čudovite skrivnosti!

Tako bomo po svojih okoliščinah odlično prispevali, da se bo nad nami samimi, nad našim narodom in vsem človeštvom čimprej uresničil angelski pozdrav svete noči: „**SLAVA BOGU – MIR LJUDEM!**”

V-ko.

Poslušajte, vsi ljudje!

Poslušajte, vsi ljudje:

*sveti Jožef v mesto gre.
Sveti Jožef in Marija
gresta v mesto Betlehem.*

*Ko pa v mesto prideta,
prenočišča iščeta.*

*„Oj, ti mesto betlehemsko,
da nas nočeš prenočit?“*

Sveti Jožef govori:

„Za večerjo me skrbi.“

Pa Marija ga tolaži:

„Saj večerje treba ni.“

*Za ročico ga drži,
na oslička posadi.
Potlej gresta ven iz mesta,
ven iz mesta Betlehem.*

*Ko pa iz mesta prideta,
bajtico zagledata.
Tam na gmajn'ci v revni štal'ci
je rodila Jezusa.*

*Zdaj pogledjmo vsi v nebo,
kako zvezde sevajo.
Oj, te zvezde betlehemske:
milosti nam trosijo.*

Božična narodna pesem

Moj Božič v tujini

Neko nenavadno razpoloženje je na sveti večer vladalo v rudniških prostorih. Vse je bilo tiho in mirno; rekli bi slovesno.

Že sem se hotel prepustiti čustvovanju sv. večera, ko je rudniška sirena z dolgotrajnim tuljenjem delavcem tretje izmene dala znak za odhod. Kot mrzli poliv na razgreto telo je krik sirene vplival na mojo dušo. Nervozno sem še dvakrat, trikrat potegnil cigareto ter jo nato neugaslo zabrisal proč.

Malo nas je bilo ta večer. Hitreje kot navadno so nam bila določena delovna mesta.

Ta večer ni bilo čebljanja, govoričenja in neumestnih šal med nami.

Pogreznjeni vase smo se v dvigalu spuстили 800 m globoko pod zemljo.

Iz glavne galerije so se posamezne svetilke hitro razgubile po stranskih rovih.

+

V našem rovu, kamor smo ta večer prišli samo trije, je mučno tišino motil le ventilator, ki je monotono brneč pihal sveži zrak.

Brez besed smo pričeli z delom. Najprej je bilo treba kamenje pospraviti v vagončke. Nato sem ihtavo pograbil vrtni stroj

ter ga naslonil na trdo skalo. Takoj so na vse strani švignile iskrice, ki so se lesketale kot zvezdice na božičnem nebu. Moj delovni tovariš Sicilijanec je medtem še vedno nalagal kamenje ter ga odvažal proti dvigalu. Redkobesedni Nizozemec pa je nezavarovane oboke podpiral z železnimi stojkami. Moj stroj je oglušujoče brnel ter mi potiskajoč sveder v kamen z vso silo metal beli prah v obraz, ki se mi je pomešan z znojem lepil po vsem telesu.

+

Skoraj sem že izvrtal prvo luknjo, ko je mali Sicilijanec, vrnivši se s praznim vagončkom, stopil k meni ter mi zaklical: „Polnoč jel!“

„Božič...“ sem pomislil in spreletelo me je po vsem telesu. Ustavil sem stroj in ga pustil zajedenega v skali.

Usedel sem se na tla k tovarišu, ki je ganjen ponavljal besedo: „Natale... Natale...“ Prisedel je tudi Nizozemec, s čigar zakajenih ustnic je ušla ena sama beseda: „Kerstmis“...

Tiho smo sedeli drug poleg drugega ter ...mislili na Božič... Meni so misli pohitele tja v daljo, v domovino, v otroška leta, leta brezskrbnega veselja in neskaljene sreče...

Sveti večer... rojstvo Odrešenika... družinski praznik, veselje za vse krščanske narode...

Ah, kako sem se tega večera doma veselil vsako leto!

Nepozabni spomini!

Vsa družina okrog jaslic in božičnega drevesca... Skromni s posvetnimi dobri-
namami, a polni družinske ljubezni in sreče!
Božje Detece nas je napolnilo s toploto in
mirom.

S kakim zanosom smo hodili k polnočni-
ci! Očarljiva snežna narava, veselo pritrka-
vanje zvonov, gromki zvoki orgel, mila pe-
sem svete noči in duhovnikov nagovor...
Ah vse to ni več zemeljsko! To je predokus
rajske radosti in sreče!

In vse to je veljalo Tebi, božje Detece...
Bogec, ki si se ponižal in prišel na zemljo,
da bi jo odrešil...

+

Ne vem, kako dolgo sem tako sedel in
trpel v svojih mislih. To noč se nisem bal
kontrole. Iz zamišljenosti me je prebudil
Sicilijanec, ki je že spet rentočil okrog svo-
jega vagončka. Spet sem bil sredi krute
resničnosti. „Ali vendar je Božič tudi tu!“
sem godrnjal sam pri sebi. Božič v daljni
tujini, globoko pod zemljo...

A kakšen Božič...?

Bil sem nesrečen.

Zastonj sem val zraka, ki ga je ventilator
puhal proti meni, skušal primerjati sveto-
nočnim tihim vetrovom ter v njem zaznati
odmeve daljnih zvonov. Nervožno sem pla-
nil k delu. Kakor se je sveder mojega stro-
ja zajedal v skalo, tako je trpka misel pri-
tiskala v moje srce: „Daleč proč od doma-
čih, v tujini, globoko pod zemljo, z znojem
in prahom odet, v neprestani smrtni nevar-
nosti... to je moj Božič... o Bog!“

+

Pa je tolažba prišla tudi za mene.

Ko sem se po končanem delu umil in
preoblekel, me je v zgodnjem božičnem ju-
tru prijetno presenetil prvi sneg. Vsa na-
rava je bila odeta v bel pajčolan.

„No, vsaj malo Božiča!“ mi je odleglo.

Hitel sem domov, da se čimprej pripra-
vim za slovensko službo božjo.

+

Bil sem že v cerkvi, ko se je zamajal ve-
liki zvon sv. Barbare. Toplota v cerkvi in
prečuta noč sta mi oči pritiskala skupaj. A
ko je po prostorni cerkvi ubrano zadonela

nam vsem draga pesem: „Sveta noč, blaže-
na noč...“, me je pognalo pokonci.

Kaj takega bi vedno poslušal. V hipu je
bilo pozabljeno vse, kar je tako trpko klju-
valo na moje srce v pretekli noči. S solzami
veselja in ganjenosti sem srkal vase božične
melodije, ki so tako milo opevale božje De-
te, ki je prišlo med nas, da nas reši s svojo
pravičnostjo in ljubeznijo.

Tako sem tudi jaz daleč v tujini doživel
milost božične skrivnosti.

L. Košorok

Božični kruh

Po slovenskih krajih je navada, da na
sveti večer pogrne mati družinsko mizo z
belim prtom („krušnico“) in položi nanjo
hleb belega kruha.

Temu kruhu pravijo različno po raznih
krajih. V Halozah rečejo takim hlebom
„pomižnjeki“. Okrog Gornjega grada jim
pravijo „namižniki“. V Dobrni pri Celju
jim rečejo „postovjek“, na Vinju pri Novi
cerkvi „stalnik“, v Grahovem pri Cerknici
in v Lazah pri Ribnici „župnik“, v Loški
dolini „župnjak“ ali „golobica“, drugod tu-
di „poprtnik“ ali „poprtnjak“.

V Črnem vrhu nad Idrijo pogrne gospo-
dinja te kruhe s prtom. Pred hlebe postavi
križ, dve sveči in blagoslovljeno vodo. Na
Belokranjskem položijo zraven še razne vr-
ste žita.

S tem kruhom in drugimi darovi kaže na-
še verno ljudstvo, da se Bogu vsega daruje
in se mu priporoča.

Dve misli
ob jaslicah

Ruski pisatelj Dostojevski je zapi-
sal: „Končno je vse odvisno od tega, ali si
vzamemo Kristusa za najvišji ideal ali ne,
torej od krščanske vere.“

Francoski mislec Pascal pravi: „Brez
Kristusa nam je nerazumljivo naše življe-
nje in smrt, brez njega sta nam Bog in člo-
vek nerazločljiva uganka.“

Maša v življenju!

„Zdaj nam boš povedal, kaj pomenijo ti-
ste latinske besede pri maši!“ se je oglasil
Primož in pogledal bogoslovca Branka, ki
je prišel domov na počitnice. „Tolikokrat
sem jih že slišal, pa še sedaj zagotovo ne
vem, kaj pomenijo te skrivnostne besede.”

Branko se je zasmejal: „Nič tako skriv-
nostnega ne pomenijo. Če jih po slovensko
povemo, so zelo preproste. Prve besede, ki
jih čujete, da jih duhovnik govori na glas,
niso latinske, ampak grške. „Kyrie, elejson,
Kris-te, elejson!” To je ostanek nekdanjih
litani-j, ki so se molile pri službi božji. Po
naše bi rekli: „Gospod, usmili se! Kristus
usmili se!” Saj se spodobi, da v začetku ma-
še duhovnik v našem imenu prosi Boga
usmiljenja, preden se začne glavno opravi-
lo svete daritve.”

„To že vem,” reče Primož. „Ampak kaj
pomeni tisti ‚Dóminus vobískum?’”

„Dóminus vobískum, to je latinsko. Du-
hovnik se obrne k ljudstvu, ki je prišlo k
oltarju božjemu, ga po krščansko pozdravi
in pravi: „Gospod bodi z vami!” Tudi v
navadnem življenju kakšnemu prijatelju
zakličemo ob slovesu: „Bog s teboj!” Lju-
dje ali v njihovem imenu strežnik ali pev-
ci odgovorijo duhovniku: „Et kum spíritu
tu!” — „In s tvojim duhom!” Po domače
bi odgovorili, ko nam voščí, naj bo Bog
z nami: „In s teboj tudi!” Ker je voščílo
slovesno, mora tudi odgovor biti v sloves-
ni obliki, ne kar tako po domače.”

„Pri maši duhovnik večkrat tudi poje:
‚Per ómnia sékula sekulórum’. To je nava-
dno zaključek molitev in pomeni: Na vse
večne čase, amen. Boga prosimo, da bi nam
pomagal, da bi že zdaj tu na zemlji Boga
slavili, še bolj pa potem, ko končamo to
pot preskušnje, na večne čase, saj naša srca
vsa hrepenijo, da bi bila srečna za zmerom,
na vekomaj.”

„Kaj pa tisti ‚Ite misa est’ pomeni?” po-
seže vmes Janez.

„Tu je treba malo več povedati. ‚Ite!’ bi
prestavili po slovensko ‚Pojdite!’ Duhovnik
je končal sveto daritev in se obrne k verni-
kom in jim reče: Pojdite! Maša je konča-
na; pravzaprav: Maša je tukaj končana,

zdaj pa se začenja maša v našem vsakda-
njem življenju. Z molitvami, s svetimi de-
janji se je Kristus po mašnikovih rokah
daroval svojemu Očetu. Sedaj se mora Kri-
stus darovati še z vsakdanjim življenjem,
v delavnicah, na polju, v pisarni, v kuhinji.
Darovalec mora biti vsak od nas, po njego-
vih rokah, po njegovih mislih in željah in
po njegovem srcu se mora darovati Kristus.
V svojem življenju moramo posnemati Kri-
stusa, moramo živeti Kristusa. Praznično
obleko spravimo v omaro, oblečemo pa na-
vadno. Maša je v cerkvi končana, sedaj se
začenja maša v navadnem življenju.

Pojdite! Sedaj ste se okrepčali v hiši Oče-
tovi, pri njegovi mizi v svetem obhajilu.
Odinite v življenje in v božji moči živite,
kot živijo zares prepričani in zelo verni
kristjani. Kvas ste, ki mora vse prekvasiti!
Seme ste božje, ki mora obroditi svoj sad,
pognati v zemlji, kamor pade. Kristus se je
daroval za vas, vi se morate darovati za
druge ljudi: oče in mati za družino ... tova-
riši pri delu za tovariše ... za vse ... za de-
lavstvo ... za človeštvo ...

Ta pomen odhoda iz cerkve dobro razu-
mejo naši ljudje, ko pravijo, kako napačno
dela tisti, ki gre k maši, a ko se vrne od
maše, govóri slabo o drugih in jim dela
krivice. Če bi se tak človek zares zavedal,
kaj pomeni „Ite, missa est!”, bi bolj pa-
zil nase, ko pride domov.

Iz tega pa tudi spoznamo, kako je treba
gledati na delavčevo delo, na vsakdanja
opravila, ki jih imamo. Delo človeka mora
biti podaljšek maše! Kakor je spoštovanja
vredno sveto opravilo mašnika, tako je tre-
ba gledati s spoštovanjem na lastno delo.
Ne sme nam pomeniti samo način, kako
si prislužimo potrebni denar za življenje.
Biti nam mora tudi priložnost, da po njem
postavljamo popolnejši ljudje, da ob njem
postanemo sodarovalci s Kristusom, odre-
ševalci z Njim. Delati moramo tako, ka-
kor bi delal Kristus.

*

Če tako pojmuje vsakdanje delo, o
kako bi morali drug drugemu še bolj po-
magati! Pomagati bi morali bližnjemu, da
bi iz svojega življenja in dela naredil čim
lepšo podobo Kristusovo. Tako bi morali
gledati na naše delo tudi naši predelav-

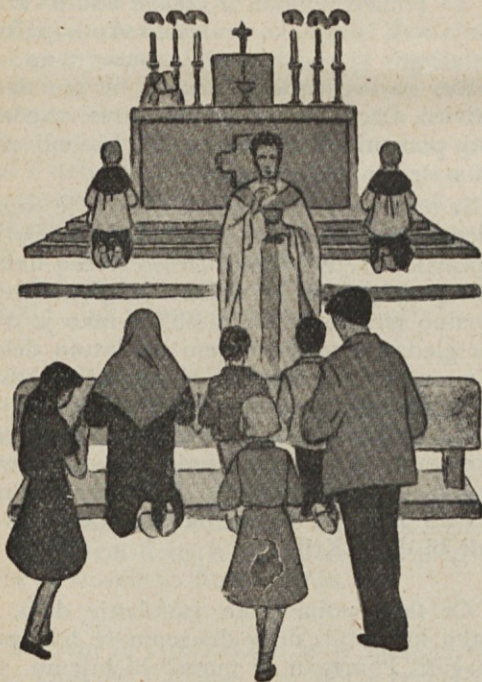
ci in mojstri. Potem bi delavec ne bil več le stroj. Delavec bi bil zares človek, ki ima v svojem vsakdanjem delu nalogo nadaljevati mašo, soodreševati s Kristusom, z Njim sodarovati v dobro človeštva, v slavo božjo.

Če gledamo v tej luči svoje delo in nadaljevanje maše, potem nam je razumljivo, kako to, da so se preproste množice s tako silo v prvih stoletjih krščanstva oprijele Kristusovega nauka. Spoznale so, da je ta nauk, če se ga odločiš živeti zares dosledno, rešitev in osvoboditev stiskanih in zatiranih."

*

Ite, missa est! Končano je tudi naše razmišljanje o službi božji. Skozi vse leto ste z zanimanjem prebirali te misli. Z veseljem ugotavljam, da se je marsikomu odprl ob tem branju doslej neznan pogled na čudovito opravilo, ki mu pravimo sveta maša. Razlaga je sedaj končana. Sedaj moramo te misli prenesti v življenje, po njih živeti...

T.

Pri božji mizi okrepani pojdemo v vsakdanje življenje obroditi svoj sad...

„V slogi je moč!”

„Vsakdo je sam svoje sreče kovač!” pravi star pregovor.

Pred dobrimi sto leti se je resničnost tega pregovora začelo zavedati tudi delavstvo, ki je, neorganizirano in osamljeno, bilo prepuščeno na milost in nemilost delodajalcu.

Delavstvo je uvidelo, da pritožbe posameznikov ne morejo roditi sadov, ker podjetnika ni nič oviralo „nezadovoljneža” postaviti na cesto in s tem še ostalim delavcem viliti strah v mozeg.

Iskali so zato način, kako borbi za pravice dati učinkovito obliko.

In so ga našli!

„Česar ne zmorejo posamezniki, zmoremo VSI SKUPAJ!” so rekli.

„Živio! V slogi je moč!”

To geslo se je v naglici razširilo po vseh industrijskih središčih zapadne Evrope in začele so se ustanavljati delavske strokovne zveze — sindikati kovinarjev, rudarjev, tekstilnih delavcev itd.

A brez težav ne gre!

Začetki delavskih sindikalnih organizacij so bili težki. Podjetniki in javna oblast so ovirali njih postanek in razvoj.

Često smo že govorili o tem, kako so podjetniki, pod vplivom gospodarskega liberalizma, svoja podjetja smatrali za ustanovo, ki naj služi izključno proizvodnji — torej obogatitvi. Človečanski in socialni vidiki so bili izključeni. Cilj industrijske delavnosti je bil DENAR in vsa sredstva, ki so vodila k temu cilju, so bila dovoljena. Tudi delavčeva oseba se je morala podrediti temu cilju.

Vse to se je podjetnikom liberalne dobe zdelo samo po sebi razumljivo. Lahko si mislimo, kako so ti neprijazno gledali na ljudi, ki so hoteli obračunati s takim pojmovanjem o poslanstvu podjetja ter so v ta namen začeli prebujati in organizirati delavce, si lastiti pravico govoriti v njihovem imenu ter stavljati zahteve.

Podjetniki so hitro razumeli daljnosežnost nastajajočih delavskih združenj. Zbali so se za ugodnosti, ki jih jim je nudil go-

spodarski liberalizem, ter so se odločili organizirati obrambo svojih dozdavnih pravic. Na dnevni red so tedaj prišle **črne liste** z imeni organizatorjev delavskih sindikatov in podjetniki so se obvezali, da ne bodo zaposlili oseb, ki so bile vpisane v te sezname.

Podjetnikom ob strani pa je v vseh državah dolgo časa stala javna oblast. Delavske organizacije so bile po zakonu prepovedane in proti njihovim manifestacijam je oblast nastopala z orožjem. Delavske borbe, ki so se posvetili sindikalni delavnosti, so dolgo časa smatrali za obstoječemu redu nevarne revolucionarje. Na stotine idealnih delavcev je javna oblast na ta način obsodila na ječo ali denarno globo.

Ali vendar ...!

Zarota proti delavskim organizacijam ni uspela.

Sindikalna delavnost se je kljub vsemu razvijala in je začela roditi sadove. Tako so odnosi med delom in kapitalom dobili novo podlago. Dejstvo, da imajo opraviti z združenimi in organiziranimi delavskimi vrstami, je delodajalce prisililo k popuščanju. Stanje delavstva se je začelo postopoma boljšati, kar je dobilo svoj zunanji izraz v prvih početkih socialne zakonodaje.

Ali delavnost sindikalnih organizacij se ni ustavila pri teh prvih uspehih. Njen cilj ni bil samo blažitev zlih posledic kapitalizma, temveč **preosnova kapitalizma samega**.

Pravica delavstva: pogajati se s podjetnikom o pogojih dela in o plači, je bila prva stopnja na tej dolgi poti.

Podjetniki so kmalu začutili, da tok časa govori proti njim v prid delavskih množic, ter so se začeli pogajati z zastopniki sindikatov. Tako so se polagoma naučili računati s tem novim činiteljem socialnega življenja. To je utrlo pot socialnemu napredku, o katerem smo že ponovno rekli, da ga ne pospešuje borba med činitelji proizvodnje, temveč njihovo **sodelovanje**.

Vedno širše področje delovanja

Socialno in gospodarsko življenje je vedno bolj zapleteno. Potrebe delavstva, ki stalno naraščajo, često presegajo okvir pod-

jetja ter se uvrščajo med probleme narodnega in celo mednarodnega značaja.

Voditelji sindikatov, ki morajo od blizu slediti vsem upravičenim težnjam delavstva, tako postajajo izbrani strokovnjaki v socialnih in gospodarskih problemih sodobnosti.

Tako se vedno česče dogaja, da se odgovorni ministri posvetujejo z njimi ter pri reševanju tekočih sporov in problemov upoštevajo njihovo mnenje.

Težko bi mogli precenjevati pomembnost te srečne okoliščine!

*

Da se je stanje delavstva v zapadni Evropi v zadnjem stoletju tako občutnoboljšalo, se moramo v znatni meri zahvaliti delavnosti delavskih sindikatov. Toda še ni nastopil čas, da bi smeli zaspiti na pridobljenih lavorikah. Cilj še ni dosežen! Od številčne in moralne moči organiziranih delavcev bistveno zavisi nadaljnji socialni razvoj ter bodočnost delavskega stanu in vsega človeštva.

Zato pa še vedno velja geslo: „**V SLOGI JE MOČ!**“

V-ko.

N A S V E T I

Možje Slovenci! Stokrat ste videli smrt. Povejte vsem onim, ki vam bodo grozili s političnimi nasilstvi: Stokrat smo videli smrt.

Fantje Slovenci! Bili ste gladni in žejni in kdo ve, kje ste sejali svojo kri. Kaj zato! Bodite veseli. Pošteni ste ostali.

Mati me je učila **slovensko moliti**. Slovenijo **ljubiti** so me učili veliki možje v Nemcih, Francozih, Čehih in Slovencih. Fantje Slovenci! Vas naj uči vsaj **lepa slovenska popevka**.

Žena Slovenka! Tvoja beseda, ki jo vcepiš otroku, ne bo umrla. Ti prva ga moraš naučiti ljubiti Slovenijo. Tebe ne bo pozabil.

Dekle Slovenka! Svojih šest milijonov sester imaš ob Adriji, Savi in Dravi. Slovensko misli! Izobrazuj si duha!

(Te nasvete je zapisal v listu „Mladost“ leta 1918 dr. Ivan Pregelj, eden velikih slovenskih pisateljev.)

Hitlerjev in Mussolinijev zadnji Božič

Proti Božiču 1944. se je Benito Mussolini, ki je bil takrat zelo nevarno bolan, spravil s katoliško Cerkvijo in je iz rok neke katoliške učiteljice prejel sv. obhajilo proti izrečni volji Himmlerja. To se je zgodilo nekje v Vzhodni Prusiji. O tem dogodku je pred kratkim poročal nemški list „Katholische Bilderbogen“, ki izhaja v Bodenfeld-Sauerland. Za resničnost dogodka priča Alfonz Zenzen, duhovnik Družbe palotincev.

V avgustu leta 1944. je pri načelniku okrožja Forster v Vzhodni Prusiji vstopila v službo gospodična B. kot tajnica. Preden je nastopila to službo, se je posvetovala s p. Zenzen-om v mestu Danzig. Proti koncu meseca istega leta so ji poverili nalogo, naj prevzame skrb za Benita Mussolinija, ki je bil nevarno bolan in prepeljan v Danzig. Gospodični B. je bilo naročeno, naj varuje bolnika pred zunanjim svetom.

Mussolinijevo bivanje v Danzigu je bilo najstrožje tajno. Niti enkrat ni mogel zdravnik vstopiti v sobo, ki je bila pripravljena v nekem betonskem zaklonišču. Šamo s posebnim dovoljenjem je smel vstopiti neki zdravnik iz Monakovega. Kadar koli pa se je to zgodilo, je bil vsakikrat na nogah ves aparat nemške tajne policije (Gestapo) s Himmlerjem vred.

Gospodična B., ki je po poklicu bila učiteljica, je Mussoliniju pripovedovala o pridigah, ki so bile v cerkvi sv. Nikolaja v Danzigu, ter mu je dajala za berilo nedeljske evangelije, ki jih je Mussolini prebiral ob svitu adventne sveče. (Lepa krščanska navada je, da se za advent naredi venec s štirimi svečami; vsak adventni teden se prižge ena sveča več.)

Tedaj pa se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Diktator je prosil za duhovnika, da bi ga spravil s Cerkvijo in z Bogom. Načelnik okrožja Forster je to željo sporočil Hitlerju. Hitler je dovolil, da Mussolinija obišče duhovnik, toda pod pogojem, da ostane zadeva popolnoma tajna, zlasti da o njej ničesar ne zve Himmler.

Tako je nekega večera v tednu med drugo in tretjo adventno nedeljo pater Zenzen čakal v avtomobilu okrožnega načelnika z

Najsvetejšim v plašču, da ga popeljejo k Mussoliniju v neko mračno lopo. Toda Himmler ga je prehitel. Nenadoma se je pojavil v betonskem zaklonišču Hagelsberg in je učiteljici zagrozil s takojšnjo smrtjo, če bi kdaj pustila kakega duhovnika pred Mussolinija.

Naslednjega večera so se dva SS-častnika, Mussolini, gospodična B. in zdravnik iz Monakovega v nekem oklopnem avtu odpeljali v vsej tajnosti iz Hagelsberga v smeri proti Vzhodni Prusiji.

Tam nekje so pripravili novo bivališče Mussoliniju in ga dobro zaščitili. Učiteljica je sklenila, da takoj prosi duhovnika v sosedni vasi, naj prinese Najsvetejše. Ponoči je odšla v župnišče in po telefoničnem razgovoru s patrom Zenzen-om v Danzigu je duhovnik izročil gospodični B. posvečeno hostijo.

Nekaj ur nato je učiteljica z Mussolinijem molila kesanje in mu je dala sveto obhajilo, katerega je prejel prvič po mnogih letih.

Četrto adventno nedeljo je učiteljica prišla v skrivališče dve drugi hostiji, ko se je vrnila z uradnega obiska v Danzigu. Tako je tudi na Božič 1944 med 5. in 6. uro Mussolini prejel iz njenih rok sveto obhajilo. Nekoliko pozneje, proti osmi uri zvečer, se je v skrivališču pojavil Adolf Hitler. Gospodična B. pravi, da je Mussolini z njim pozneje sedel k božičnemu drevescu in je skupno z njo ter zdravnikom pel „Svetta noč, blažena noč“, „šef nemške države“ pa ga je medtem držal za roko.

Nekoliko kasneje se je Hitler poslovil od gospodične B. ter ji je za slovo rekel besede: „Pa je bil vendarle lep Božič!“

*

Mi pa moramo na koncu tega poročila reči samo eno: „Usmiljen je Bog in čudovita so pota božje milosti!“

Majdino zlato

Par let po prvi svetovni vojni me je sneženi december našel na jugu domovine. Naše vojaško življenje je bilo vsled stalnih napadov bolgarsko-albanskih kačakov še vedno v „vojnem“ stanju. Zato tudi ni bilo v vojašnici nobenih priprav za proslavo „badnjaka“, kot je bila to navada v drugih mirnejših krajih.

V mestu še nisem imel znancev. Ljudje so se zapirali vase. Tako me je zaneslo na sveti večer s tovariši v mestne kavarne. Nekateri so se lotili čevapčičev, jaz pa sem grizel orehe in čokolado in zalival s čajem. Drugi so mislili, da sem bolan. V resnici pa sem bil v mislih pri materi in sem se njej na ljubo postil, kakor so se tedaj postili doma. Doma so jedli krhlje, jaz sem si pa za postno jed moral izbrati pač to, kar sem dobil.

Ko smo stopili v drugo kavarno, smo zagledali v njej vojaško patrolo. Vodnik patrole je bil že dobro „nacukan“ in nespособen za službo. Nekateri so menili, naj ga razorožimo in pošljemo v vojašnico. Drugi pa so se bali, da bo prišel tako pred vojno sodišče, in so predlagali, da gre kdo od nas na pregled pet kilometrov oddaljenih straž ob municijskih skladiščih.

V prerekanje je posegel pijani narednik: „Tisti, ki to predlaga, naj gre na pregled straž, jaz ga pa počakam s kuhanim vinom in hvaležnim srcem!“ V občem krohotu sem iztrgal naredniku patrolni list iz rok, pomignil vojakom in odgalopiral iz mesta v temno sneženo noč.

Premraženi konji so z veselim prhanjem brzeli naprej. Meni je počasi začel lezti v kosti mraz. Za nočno službo sem bil prelahko oblečen. Začel sem si dajati poguma s petjem, pa ni šlo. Burja je neusmiljeno pihala in mi zasula usta s snegom. Trmasto sem končno zavil proti municijskemu skladišču. Približam se stražarju, a ne začujem običajnega „stoj“. Vso stražarnico je zamelel sneg. Skočim s konja in začnem z rokami odmetavati sneg. V kotu je čepel vojak, še vroč. Krepko sem ga stresel, pa bi ga skoraj stresel v lastno škodo. Vojak je vzkliknil „Stoj!“, me odbil od sebe in v hipu sunil z bajonetom proti meni. Bliskovito sem ga odrinil in mu potisnil revolver

na čelo, češ: ne streljaj, saj nisem kačak. Še danes ne vem, kaj naju je tisto sveto noč obvarovalo, da se nisva pobila.

Pregled stražarjev je bil hitro opravljen. Topla kava mi je ogrela premrle ude in nazaj grede sem si izbral pot ob potoku mimo vasice Dabnice. Konj je poznal ozko pot in veselo galopiral. V temi je na ovinku naenkrat vstalo nekaj črnega pred mano, a prepozno. Zadel sem vanj in ga prekopicnil v potok. Leva noga me je zbolela. Zdelo se mi je, da sem jo zlomil. Zadržal sem konja in zaklical vojakom, naj pogledajo, kaj je padlo v potok. Našli so starca z osličkom. Le malo potolčena sta bila in hitro postavljena na pot. Starec sploh ni vedel, kako se je znašel v potoku.

Vas je bila izumrla. Vse je spalo, tudi psi. Le v eni hiši ob rebri iznad poti je brlela luč. Ko smo prihajali bliže, smo zaslišali pesem „Sveta noč, blažena noč...“ Ni mi dalo miru in iz vseh pljuč sem zapel obenem z glasom, ki je donel iz hiše. Še burja je zatulila po melodiji, ki se je razlila proti skalnatemu hribovju in se odbila.

Vrata so se odprla. V soju svetlobe se je prikazala ženska: „Za božjo voljo, če ste Slovenec, prosim, stopite noter!“

„Srčno rad!“ sem odgovoril in poln radovednosti stopil v hišico.

„Majda sem,“ je rekla žena. „Tole je moj mož, Brana, tale drobiž pa so najini

NAŠA ZVEZDA

Zvezda mila je migljala
in naš rod vodila je;
lepše nam ta zvezda zala
nego vse svetila je.

Toda, oh za goro utone,
skrije se za temni gaj;
vprašam svetle milijone,
vrne li se še kedaj.

Pridi, zvezda naša, pridi,
jasne v nas upri oči,
naj moj dom te zopet vidi,
zlata zvezda srečnih dni.

Simon Gregorčič

otroci." Ko pa je zagledala mojo uniformo, se je prestrašeno začela opravičevati, češ naj oprostim, ker me je kar tako nagovorila.

„Pustite!” sem dejal. „Kar po domače, kot pri nas v Sloveniji, v naši domovini...”

V kotu sobice je stal brinjev grm, okrašen s papirnatiimi okraski, jabolki, orehi in kostanji. Na vrhu je svetila edina sveča, blagoslovljena sveča pri hiši za vsak primer. Res preprosto, ubožno, a tako prikupno lepo, da se mi je takoj priljubilo in zdelo se mi je, kot da sem pri starih znancih. Tri kuštrave glave so me izza maminega krila zvedavo pogledovale. Oči so jim švigale od mene do grmička, kjer so bili Jezuščkovi darovi: trije pari ličnih opank in pisanih nogavic, delo njih staršev.

„O, kako lepe opanke vidim,” sem dejal in v vsako naskrivaj spustil po srebrnik, v najmanjše pa še edino preostalo mi čokolado. Mati je razdelila otrokom darila. Zapeli smo še par pesmic, ki so se jih otroci naučili od matere, ki je bila dobra pevka. Mali Milan si ni mogel kaj, da ne bi opank takoj poskusil. Sedel je na sredo sobe in obul nogavice in si nataknil opanke. Malo se je zasukal, da bi se pokazal, kako je lep, a se je nenadoma skremžil in obrnil proti mami.

„Kaj ti je, ljubček?” je rekla.

„Žuli me!” je zastokal mali.

„Ni mogoče,” pravi oče. — „Sezuj se!” Pogledala sta z očetom v opanek in našla desetico in košček čokolade. Presenečenja ni bilo konca ne kraja...

Odprla so se vrata. „To je pa naš dedek!” je rekla žena. „V mesto je šel po sladkor in kavo za praznik.”

Ozrl sem se. Pri vratih je stal starček, ki sem ga malo prej prevrnil v potok s svojimi vojaki...

„Ste gotovo radovedni, kajne, kako sem zašla sem?” je še dejala žena. „Rojena sem v Prekmurju. Sirota brez očeta in matere sem služila v Mariboru pri daljni sorodnici, gostilničarki. Tam sem spoznala Brano, ki je služil tam vojake. Po prestanem roku sem odšla z njim. Rada sem ga imela in ga imam še danes. V Makedonijo me je

pa spravila želja za zlatom. Brala sem, kako ljudje v Ameriki hitro obogate. Tja nisva mogla. Ko se je pa govorilo, da je naša Amerika Makedonija, sva jo mahnila sem. Izkopala sva si svoje bogastvo — srečno družinsko življenje — našla zlato: srčno dobrega dedka. Z možem sva se že spričkala zaradi gospodinjstva, z dedkom pa še nikdar. Za očeta in mater mi je na svetu!”

Vstal sem in zastokal. Vse me je pogledalo. Videli so, da šepam. „Nič, nič, to je kazen božja, ker sem vašega ljubega dedka poslal z osličkom vred drsat se v potok...” sem se nasmejal. „Jutri bo že dobro! Hvala vam za tako lep, domač sprejem in za četr prav skromni, a v srce segajoči božični večer. Nikoli ga ne bom pozabil...”

Odjezdili smo proti vojašnici. Naša srca so bila polna domačnosti in prelepega božičnega razpoloženja, daleč od domače zemlje. Majdine besede mi niso šle iz spomina: „Želela sem bogastvo in sem ga dobila v srečnem družinskem življenju. Našla sem tudi zlato: srčno dobrega dedka, ki mi je za očeta in mater...”

Ap

Spomini iz davnih časov

„Naša luč“ nujno priporoča slovenskim staršem, ki žive v tujini, naj skrbijo, da njih otroci ne pozabijo svojega materinega jezika.

Jako lepo! Le čudim se, da so taka priporočila sploh potrebna. Ne gre mi v glavo, kako je mogoče, da se med slovenskimi starši najdejo tako malo slovenski. Naj navedem zgled, ki sem mu bil priča proti koncu prejšnjega stoletja.

G. Krušič je bil sloveč profesor veronauka na celjski višji gimnaziji. Pri njem so stanovali sin in dve hčerki njegovega brata, ki je bil uradnik na Dunaju. Ti otroci so bili rojeni v cesarskem mestu ter so tam dovršili ljudsko šolo, potem pa so prišli v Celje, kjer so učenje nadaljevali. Sin je bil moj sošolec na slovenski gimnaziji.

Mimogrede omenim, da je bil v tistih davnih dobah „šport“ slovenskih študentov v Celju — pretepanje z mlado nemškutarsko

divjačino. Tu in tam krepka zaušnica temu in onemu je bilo, po naših mislih, zelo zašlusno, skoroda bogoljubno „delo za narod“. Na „bitko“ je moral biti pripravljen vsak, koder je šel. Krušič je zalegel za štiri. Hrust, da malo takih, toda miren. Napadli so ga samo v trumah. Z vseh strani je letelo po njem, a se ni ganil, dokler se mu ni zdelo zadosti; tedaj je samo zamahnil in vse je odletelo: eni po tleh, druge pa je odnesla odbežna sila.

Toda povedati hočem nekaj drugega. Leta pozneje sem govoril z očetom teh treh. Med drugim sem mu izrazil svoje začudenje, da so njegovi otroci, ki so vso prvo mladost preživeli v nemškem mestu, govorili slovenski prav tako gladko kakor mi drugi. In veste, kaj mi je povedal? Poslušajte:

„Mi doma nismo nikoli govorili drugače kakor slovensko. Nemščine so se mali naučili šele v šoli.“ — Tako je bilo v davnih časih.

Star Konjičan

Veseli dogodki

Deveto poglavje

Kakor mi je pravil moj prijatelj N., prav tako in z njegovimi besedami vam povem tudi jaz:

Med drugimi funkcijami sem opravljal svoj čas tudi službo pomožnega šoferja v zdravilišču T. Nekega dne mi reče uravnik:

„Ali bi hoteli peljati tega prašiča v L. Ravnatelj tamkajšnje bolnišnice mi ga bo zamenjal.“

Zvezali smo pujska, ga vrgli v zaboj, zaboj v avto, pa hajdi na pot. Fant, kaj pa če ni to kaka potegavščina, mi je šinilo v glavo nekoliko pred prihodom. Sklenil sem biti skrajno previden.

Privozil sem pred bolnišnico in vstopil v pisarno, kjer so me že poznali. Prosil sem jih, naj pokličejo ravnatelja. Kmalu je stal pred menoj.

„Zdaj sem ga pa pripeljal,“ sem povedal čisto na kratko. Ako je res telefonsko obveščen, kot je trdil upravnik, bo že vedel, koga sem pripeljal, ako ne, bo pa „hec“, tako sem pravilno sklepal.

„Vaš upravnik bi me bil lahko o tem prej obvestil,“ je resno odgovoril ravnatelj ter se obrnil k sestri, rekoč: „Pripravite posteljo; upam, da je katera prazna.“ — Meni je pa stavil vprašanje: „Ali je bolnik že dolgo bolan? Kakšno bolezen ima? Je nevarno?“

Bil sem neveden, samo to sem odgovoril, da mora biti nevarno, ker je zvezan.

„Pokličite bolničarja, da ga bo odnesel gor,“ se je ravnatelj zopet obrnil k sestri.

„Ne vem, če bo dovolj eden,“ sem pripomnil. „Povedal sem vam, da je zvezan, pa grize tudi. V zaboj smo ga morali dati.“

Sestra se je prekrizala, ravnatelj je pa naročil kar štiri močne bolničarje. Kmalu so bili tu, opremljeni z nosilnico, vrvmi in prisilnim jopičem za norce.

„Pojdimo zdaj!“ je povedal ravnatelj in stopil naprej, za njim jaz, nato sestra, kateri so sledili bolničarji. Nikdo se ni upal približati avtu, še bolničarji so drug drugega porivali, naj vendar kdo odpre vrata avtomobila.

Mene je tako lomil smeh, da sem moral za trenutek nekam izginiti. Ko sem prišel k avtu, so bili bolniški strežniki že odprli avto in eden je zaklical: „To je prašič, go spod ravnatelj, pravi prašič.“

Ta še vedno ni razumel; mislil je, da se je bolnik tako ponesnažil. Bolničarji so morali ponoviti — ker ravnatelj jim je ukazal, naj nesejo bolnika v kopalnico in ga tam osnažijo — morali so torej ponoviti, da to ni bolnik, da ni človek, ampak svinja, prava štirinožna svinja.

Ravnatelj je prišel bliže ter vzrotil nad menoj: „Norčujte se iz drugih, če hočete, z menoj se ne boste. Vaš „špas“ vas bo drago stal.“

Pojasnil sem mu, da je vse to upravniško maslo in naj se nad njim znese, ne pa nad menoj.

Res mu je šel takoj telefonirat.

Ko sem se vrnil na T., me je pa zopet upravnik grdo gledal. „Kaj vam je za vra ga vendar prišlo na um?“ mi je rekel.

„Kdor drugim jamo koplje sam vanjo pade,“ sem odgovoril. „Vi ste hoteli mene potegniti in ste jo sami iztaknili. Jaz bi moral biti hud, pa ne vi.“

Tisti dan sva se nekoliko rezervirano gledala, drugi dan in še večkrat potem sva se pa oba in še drugi z nama vred pošteno smejala.

J. J.

IZ DOMOVINE

Nove znamke, ki so jih za Jugoslavijo izdelali v Švici, predstavljajo zdravilne in industrijske rastline: hmelj (5 din), tobak (10.— din), mak (15.— din), lipa (17.— din), kamil'ca (25.— din), žajbelj (30.— din), šipek (50.— din), encijan (70.— din), zajčji mak (100.— din). — V Ilirski Bistrici je 40 sadjarjev iz brkinskega predela razstavilo svoje sadje. — Podobna rastava je bila v Tolm'nu. Največ je bilo na razstavi jabolk. — Na Jesenicah na Gorenjskem so odprli tehnično srednjo šolo. — V opekarni Radomlje je vodstvo prikrilo državi skoraj milijon dinarjev in ga porabilo za preplačevanje delavcev, za nakup pijač in jedi na raznih prireditvah.

Ljubljanski krojač Josip Jelovšek je pokazal, da zna narediti moško obleko le iz

dveh metrov blaga. Seveda mora biti tista oseba pravilno raščena, 170 cm visoka in blago mora biti široko najmanj 152 cm. — V Dolenjskih Toplicah je v jeseni vzcvetela jablana v sadovnjaku gospodarja Šobarja, v bližnjem gozdu pa gozdne jagode. — Na kolodvoru v Zalogu pri Ljubljani je sredi oktobra tovorni vlak zavezil v premikalno skupino 19 vagonov. Vlakovodja je izgubil življenje, strojevodja pa je bil laže poškodovan. —

V Filovcih pri Murski Soboti je dalj časa vrtajo v zemljo, da bi prišli do plina ali nafte. Iz globine 2430 metrov je sedaj bruhnila na dan ogromna količina zemeljskega plina, pozneje pa tudi nafta. Tako se obe-tajo novi časi za to malo vasico. — V Bologni (Italija) je bil odlikovan z zlato kolajno Josip Kranjčič na tekmovanju najboljših evropskih čevljarjev. Tako je postal slovenski čevljar najboljši evropski čevljar. — 100 let je dočakal Jožef Susič iz Klenja pri Šempetru v Beneški Sloveniji.

Visoka šola (Akademija) za likovno umetnost v Ljubljani je praznovala 10 let obstoja. — V Topolšnici bodo odprli nov trakt zdravilišča z 80 posteljami. — V novomeškem okraju primanjkuje 5 živinozdravnikov, pišejo časopisi. — Za Vse svete je začelo snežiti tudi v Ljubljani. Na Jesenicah je bilo 2 stopinji pod ničlo mraza. — Splošna bolnica v Mariboru je slavila 100-letnico. — Hotel „Union“ v Ljubljani praznuje letos 50 let obstoja. Bil je to svoj čas prvi moderni gostinski obrat pri nas in je še danes med prvimi.

VERSKÉ VESTI

Na praznik Kristusa Kralja je praznoval nadškof kardinal dr. Alojzij Stepišac 25 let, odkar je bil posvečen za duhovnika. Sedanjí režim mu še vedno onemogoča škofovsko delovanje in ga drži konfiniranega v rojstni vasi Krasič blizu Karlovca. Nadškof bi lahko odšel v tujino in še plačan bi bil za to, če bi mu šlo za dobro njegove osebe. Toda on potrpežljivo prenaša s svojim narodom usodo današnjega režima. Zato uživa tudi v srcih ljudi take simpatije, kot jih doslej še noben jugoslovanski odličnik ni. — V Gorici so pokopali preminulega č. g. Stanka Staniča, odličnega duhovnika in ne-sebičnega kulturnega delavca.

ANGLIJA

VSEM SESTRAM IN BRATOM PO ŠIRNEM SVETU ŽELIMO SLOVENKE IN SLOVENCİ V VELIKI BRITANIJİ BLAGOSLOVLJENE IN MILOSTI POLNE PRAZNIKE ROJSTVA GOSPODOVEGA IN SREČNO NOVO LETO 1956.

Krsti: V cerkvi sv. Jožefa v Bedfordu sta bila krščena v soboto 5. novembra Brigita Frasn in Franc Rudolf Rožman. —

Poroka: Pred oltar rožnovenske cerkve v Leedu sta stopila 20. oktobra Lina Casoli in Janko Čadež. — Vsem iskreno čestitamo!

Miklavževi večeri: Sv. Miklavž se bo oglasil tudi po domovih, posebej pa še skupno in sicer v Londonu v nedeljo, 4. decembra po blagoslovu ob 5. popoldan; v Rochdale, Lancs., pa v soboto, 10. decembra ob 5 popoldne v dvorani dekliške šole Beechwood na Manchester Road. Povsod seveda s spremstvom. Vsi toplo vabljeni!

Spoved za Božič: Kot vsako leto, bo tudi letos prilika za spoved pred prazniki in sicer: **Aberdare, Wales, 3. dec.** pred mašo, ki bo ob 10. uri. — **V Bargoed** istega dne popoldan ob 4. — **Coventry** na praznik 8. decembra zvečer; ob 8. je sv. maša. — **Cannock** v petek, 9. dec. zvečer. — **Rochdale** v soboto, 10. dec. v cerkvi sv. Janeza Krstnika pri kolodvoru med 3. in 4. uro pop. ter zjutraj v nedeljo v konventni kapeli do maše ob 11. uri. — **Bradford** v nedeljo zvečer, 11. decembra z mašo. — **Bedford** v soboto, 17. decembra od 4.30 do 5.30. — **V Londonu** na sveti večer in povsod drugod po dogovoru. — Vsak, kdor bi želel biti za praznike v Londonu ter bi želel prenočišče, naj se javi na „Naš dom“. — Na **SVETI DAN** bo v kapeli sv. maša ob 11. dopoldne s petjem božičnih pesmi. Popoldan ob 3. uri pete liturgije z blagoslovom.

„Naš dom“ je dobil telefon in sicer London Reliance 6655. — Ustanovljena je tudi pisarna za tisk. Vse na novo izšle knjige so tam na razpolago. Pisarna posreduje tudi pri nakupu angleških knjig.

† **Henrijeta Lipnik.** Prvi petek v novembru je v Londonu preminula gospa Henrijeta Lipnik, roj. Marinčič, v starosti 52

let. Trpela je dolgo na raku, a je s popolno vdanostjo prenašala težke bolečine. Tu zapušča le sestro, ki je zanjo skrbela v času dolge bolezni. Pokopana je bila 10. novembra na pokopališču Kensal Green v Londonu. — Naj počiva v miru! Žalujoči sestri naše iskreno sožalje!

BELGIJA

LIEGE — LIMBURG

Zvonovi Vseh svetnikov so v Waterscheju in Eisdenu privabili lepo število rojakov k slovenski službi božji. Popoldne smo se zbrali na pokopališču v Eisdenu, da obiščemo grobove naših dragih pokojnih, katere so zveste in ljubeče roke lepo okrasile ter prižgale male svečice, ki so ljubko trepetale v hladnem jesenskem popoldnevu. Ob glavnem križu je moški zbor ubrano zapel nekaj žalostink, duhovnik je spregovoril v spomin mrtvih in pobudo živih, nato pa smo skupno molili za naše drage pokojne v tujini in domovini.

Vечно zvestobo sta si obljubila v Eisdenu g. Rudi Bevc in gdč. Elizabeta Planina. Gdč. Zora Lampret se je v Eisdenu poročila z g. Jedlinskim Bronislavom. Obema paroma iskreno čestitamo z željo, da ju Bog blagoslovi.

G. Banči Šimonc, ki se je težko poškodoval na motorju, se je že mogel ozdravljen vrniti na svoj dom.

Po dolgi in mučni bolezni je vdano v **Gospodu** zaspal rojak g. Čater Franc iz Mechelena. Žalujoči ženi ge. Jožefi, sinu in hčerka izrekamo iskreno sožalje. Pokojnika pa se spominjajmo v molitvi! Rojaki iz Benetije v Micheroux žalujejo za Valentinom Dornjak, ki je prišel pod avto.

Hvaležni vam bomo, dragi rojaki, ako se boste ob koncu leta spomnili tudi našega lista, katerega edini vir so velikodušni prispevki čitateljev.

Opozarjamo na **ново** telefonsko številko izseljenskega duhovnika (52.36.55)!

ROJAKOM na področju Liège-Limburg in vsem

naročnikom Naše luči želi blagoslovljen Božič in srečno novo leto izseljenski duhovnik

Vinko Žakelj,

Rue de la paix 16, Liège. — Telefon 52-36-55.

CHARLEROI — MONS

Jesenski dnevi so potekali med nami brez kakšnih pomembnejših dogodkov. Oni, ki so obiskali domovino, so se vrnili. Sem in tja pride kdo tudi od tam pogledat sem, kako se živi tukaj.

Zadnjič nismo poročali o nesreči, ki je zadel Borjančevo družino v Lodelinsart. 21-letni sin Egidij je zadel s kolesom v avto in drugi dan umrl v bolnici. — Podobno je izgubil življenje še drug Slovenec iz Italije, Emilio Moderjan, ki je prišel pod tramvaj. Doma v Benečiji zapušča mlado vdovo in dva otroka, brez vsakršne podpore. — Tretji umrl je Viktor Bukovac, doma iz Topolovega (Slov. Benečija). Zapušča tudi dva majhna otroka. Bolehal je že dolgo časa na malariji, ki so se ji pridružile še druge bolezni. — Molimo zanje!

V Lodelinsart se je poročila gđc. Antonija Zrimšek z g. Donatom Maione. Želimo jima veliko sreče na skupni poti v življenju.

ZA BOŽIČ in novo leto želim vsem poznanim mnogo sreče. — **Zdravko Reven**, slov. duhovnik v Charleroi.

ZAHVALA

Društvu svete Barbare v Eisdeni se pristrčno zahvaljujeva za prelepo poročno darilo. — Obenem se zahvaljujeva tudi fantom Slomškovega krožka in pevovodju g. Št. Roglju za podoknico in ostale pesmi, ki so jih občudovali vsi gostje.

Revinšek Stanko in Zinka

FRANCIJA

Pariz

DECEMBER V PARIZU. — V nedeljo, 11. decembra (ob peti uri popoldne, 80 rue Vaugirard) BO DAROVAL SVETO MAŠO ZA SLOVENCE PARIŠKI POMOŽNI ŠKOF Son Excellence msgr. RUPP. VELIKA ČAST JE, DA PRIDE MED NAS ZASTOPNIK PARIŠKEGA KARDINALA, ZATO JE NAŠA DOLŽNOST, DA SE ZBEREMO V ČIM VEČJEM ŠTEVILU!

Božič: Polnočnica bo na sveti večer ob enajstih v kapeli, 51 rue Vaugirard (na drugi strani ulice, ravno nasproti naši običajni kapeli). Prilika za sveto spoved od pol enajstih naprej. — Božične večernice bodo ob pol štirih popoldne v običajni kapeli (80 rue Vaugirard).

Novo leto: Sveta maša ob petih popoldne v kapeli, kot po navadi.

Poroka. — 15. oktobra se je poročila Ana Matuš s Francozom Cadic. Naše čestitke!

CREUSE. — V nedeljo, 16. oktobra, smo se zbrali pri slovenski sveti maši v Toulx-Ste. Croix. Vkljub slabemu vremenu smo prišli v lepem številu.

Naročniki v bližnji in daljni okolici Pariza se naprošajo, naj se čimprej poslužijo priloženih položnic. List se vzdržuje edino z naročnino, katero mora poverjenik v redu plačevati!

Pod Luksemburgom

TUCQUEGNIEUX-MARINE. — Naši ljudje so se vrnili iz obiska domovine. Kaj pripovedujejo? Stari Rimljani so rekli: „Količkor glav, toliko misli.“ V tem kraju je tako, v drugem drugače, vsak po svoje misli in vsak po svoje doživlja. V treh stvareh so si pa vsi edini: Slovenija je lepa dežela. Slovenski narod je priden in zdrav. Večkrat je že vihar vse razdejal, kot poje pesem, narod pa je in bo obstal. Tretje je pa to, da temu narodu nihče nikoli ni še vzel vere in Boga, pa naj je to poizkušal s silo ali pa z zvijačo.

V zadnjem času moramo zabeležiti dva obiska. Najprej nas je obiskal gospod iz Holandije. Snemal je po vsej Franciji na magnetofon naše lepo petje, godbo, govore in deklamacije, da to ponese prevz. g. škofu Rožmanu za njegov 25-letni jubilej v Ameriko.

Kot vedno nas je potem — o Vseh svetih — obiskal tudi msgr. Stanko Grims, nam dal priliko za spoved in nas z njemu lastno, krepko in privlačno besedo vzpodbujal, naj ostanemo verni ter molimo za rajnke. — Tu in tam živeče Slovence družijo pisma, časopisi, radijske ure itd., zvezo z umrlimi pa najdemo v molitvi. Obiskal in tolažil je tudi naše bolnike: gospo Anžlovarjevo, gg. Senegačnika in Zorka.

Ob nemški meji

MERLEBACH IN OKOLICA

V zadnjem času je bilo več krstov. Prijavljena sta bila: V Creutzwald: Lilijan Strmljan, hčerka Ivana in Melanije Strmljan, rojena 16. 10.; v Giraumont pa je razveselil svoje starše Vučko Pascal, ki dela družbo že 9 bratom in sestram. Tem kakor neprijavljenim želimo veliko sreče v življenju!

Poroke: Na francoski narodni praznik 11. novembra sta se poročila v Creutzwald naš znani krojač **Turšič Ferdinand** z **Antonijo Gubenšek**, doma v vasi Lesično pri Celju. V Amneville se je poročila hčerka 7-članske družine **Rudež** z domačinom, v Knutange pa **Dornov sin** z domačinko. — Vsem novoporočencem želimo, da bi v miru in zadovoljstvu razveseljevali drug drugega!

Smrti: Iz Moutiers je prispela žalostna vest, da je večletni bolnik **Ličan Anton**, rojen v Križah pri Vipavi, za vedno zapustil svojo družinico in se preselil v lepše življenje. — V Freymingu sta odhiteli v srečnejšo večnost: ga. **Škufa Marija**, rojena v Trbovljah, umrla 4. 11., previdena s sv. zakramenti, in mati **Kukovič Angela**, stara 71 let, umrla 5. 11., previdena s sv. zakramenti. — Vsem rajnim želimo večni mir in pokoj, sorodnikom pa izražamo globoko sožalje!

Prijateljem bolnikov sročamo, da so poleg drugih bolnikov pripeljali v petek 4. 11. v bolnico na Hochwald zopet g. **Ribiča**, ki se je v zadnjem času čutil bolj slabo.

Red službe božje:

a) Za praznik Brezmadežne:

5. 12.: prilika za sv. spoved: ob 15. uri: **Ste Marie aux Chênes**. — Ob 16.30 uri: **Moutiers**.

6. 12. (torek): prilika za spoved od 7.30 do 8. ure, nato sv. maša v **Piennes**.

7. 12. (sreda): prilika za spoved od 7.30 do 8. ure, nato sv. maša v **Giraumont**. — Zvečer od 6. do 7. ure: spoved v **Tucquegnieux**.

8. 12. (praznik Brezmadežne): v **Tucquegnieux**. Spoved in sv. maša bosta sporočeni po listkih!

9. 12.: **Tucquegnieux**: sv. maša ob 6.30 uri.

b) Za božične praznike:

18. 12. (nedelja) zjutraj ob 10: **Merlebach**. — Ob 7. uri zvečer sv. maša v **Aumetzu** (spoved v Aumetzu od 6. do 7. ure zvečer).

19. 12. spoved v **Aumetzu** od 7–7.30, nato istotam sv. maša. — V **Audun-le-Tiche**: spoved od 15. do 16. ure. — V **Boulange**: spoved od 16.30 do 17. ure.

20. 12. (torek): **Algrange**: spoved od 7. do 7.30, nato sv. maša.

21. 12. (sreda): **Habsterdick**: od 7. do 8. ure spoved, nato sv. maša.

22. 12. (četrtrek): **Creutzwald** (Neuland): od 7. do 8. ure spoved, nato ob 8. uri sv. maša.

23. 12. (petek): **Cité Jeanne d'Arc**: od 7. do 8. ure spoved, ob 8. uri sv. maša.

24. 12. (sobota): **Merlebach**: ob 6. uri sv. maša, nato spoved od 8. ure in od 15. do 15.30 v župni cerkvi.

25. 12. (Božič): **Hospice Ste. Elisabeth**: ob 1. uri ponoči sv. maša; od 12. do 1. ure ponoči spoved. — Ob 10. uri zjutraj sv. maša v isti kapeli in po tej še ena tiha sv. maša. — Spoved: od 6. do 8. ure v župni cerkvi, od 9. do 10. ure v kapeli.

26. 12. (sv. Štefan): spoved v **Creutzwald-Neuland**: od 8. do 9. ure. — **Maroco**: od 7. do 8. ure. — Sv. maša ob 9. uri v kapeli **Neuland**, pri kateri poje merlebaški cerkveni zbor.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želi vsem

Grims Stanko, izselj. duhovnik.

MARSEILLE. — Tri Slovenke živijo tukaj v samostanu č. sester sionk. Sestra Neža je doma blizu Brezij, ki jih že 46 let ni videla; sestra Davorina je doma iz Mirne na Dolenjskem; s. Rudolfina, Gorenjka iz Dovjega pod Triglavom, pa je tu že 17 let.
A. M.

HOLANDIJA

HEERLERHEIDE

Na Vseh svetih dan smo imeli v kapeli pri sestrah sv. mašo za pok. p. Teotima in vse pokojne Slovence, ki so umrli na Holandskem. Popoldne smo imeli v župni cerkvi sv. rožni venec, pridigo in litanije vseh svetnikov. Nato smo odšli v sprevedu na pokopališče, kjer smo zapeli nekaj žalostink

in zmolili molitve za rajne. Mnogi so ostali na pokopališču, da se pogovore z Bogom in svojimi dragimi. Ob 1/2 4 popoldne pa so pevci ZVONA pri Mariji Pomagaj v Heerlenu na samostanskem pokopališču počastili p. Teotima s par žalostinkami. Tako smo v lepem jesenskem dnevu končali obisk naših rajnih in se zopet vrnili v svoje domove, od koder so mnogi na večer v duhu poromali še v domovino.

Dne 11. decembra bo počastila Zveza društev sv. Barbare našo rudarsko patrono. Ta dan se bomo zbrali vsi Slovenci — posebno društva — ob 3. uri popoldne na Sittarderweg v Heerlenu. Pri oltarju sv. Barbare bodo litanije in molitve na čast naših patroni. Zatem se bomo zbrali v dvorani, kjer nas bo že čakal sv. Miklavž s svojimi darovi. Kljub temu pa bo obiskoval sv. Miklavž pridne, male in velike otroke tudi po kolonijah.

Na prvi adventni ponedeljek (28. XI.) je praznoval 50 let življenja g. Anton Kozolè, krojaški mojster in zvezni blagajnik. Bog ga živi še mnogo let v ponos in vzgled našim izseljencem v tujini!

Končali smo „vinske trgatve“, ki pa letos na splošno niso preveč „obrodile“. Veselja in dela pa tudi letos ni manjkalo. —

Zopet je bila pri nas č. s. Justina. To pot so se zbrala vsa dekleta pri Železnikovih. Marsikaj lepega so slišale in videle. Požrtvovalni sestre bodo morale ostati do smrti hvaležne; pa ne samo one, ampak vsi izseljenci na Holandskem.

Vsem rojakom v Limburgu in po svetu želi odbor Društva sv. Barbare Heerlerheide — Brunssum vesele in zadovoljne božične praznike ter srečno novo leto 1956.

EYGELSHOVEN

Tudi mi smo počastili svoje rajne. Že v mraku smo se zbrali na pokopališču, kjer so pevci ŠKRJANČKA zapeli nekaj žalostink in nato smo zmolili molitve za naše rajne na pokopališču izven domovine in pa doma.

Tudi naše društvo želi vsem rojakom vesele božične praznike in srečno novo leto Gospodovo 1956.

LINDENHEUVEL

Bolan leži že od Vseh svetnikov g. Jože

Ložnik. Vsi „Lipljani“ mu želimo skorajšnje okrevanje. — Nesrečna tetka bolezen je obiskala tudi Mavričevo Lonco. Imela je nogo v mavcu (gipsu) kar več tednov. Sedaj pa se uči znova hoditi.

Tudi Rojnikovi so dobili obisk, a ne iz Koroške, ampak iz domovine. Obiskala jih je sorodnica Draga Ocirk. Če ne bo „predraga“, jo bomo morda kar tu obdržali!

Tudi mi se pridružujemo ostalim rojakom z željo, da bi vsi Slovenci izven in v domovini praznovali v miru in zadovoljstvu božične praznike ter preživel v sreči in zdravju novo leto 1956.

HOENSBROEK

Včasih obišče bolezen tudi Seličevo mamo, ki pa kljub svojim 80 letom pridno gospodinji sinu Francu. Enako boleha tudi Markonova mama, ki bo imela skoraj ves december praznike: na 8. rojstni dan in na 13. pa god. Vse najboljše!

Naj končamo tudi mi svoje novice z željo, da bi Jezušček blagoslovil in podelil mir vsem rojakom po svetu in doma. Veselo in blagoslovljeno novo leto 1956!

MAASTRICHT

Malo nas je, pa se ne damo v koš. Za praznik Kristusa Kralja smo imeli sv. mašo. Tudi za Božič nas bo obiskal Jezušček pri slovenski sv. maši. Vsem rojakom želimo vesele in blagoslovljene božične praznike ter srečno novo leto.

HORST — AMERIKA (DAV-Kamp)

Najnovejša slovensko-hrvaška kolonija na Holandskem se tudi oglašja. Smo begunci iz Avstrije in Italije in sicer 4 hrvaške in 4 slovenske družine. Do konca leta se nam bo pridružilo še nekaj rojakov. Upamo, da bomo z novim letom zapustili taborišče enkrat za vselej in prišli morda v Limburg, kjer bomo postali zopet pravi ljudje. Tudi mi voščimo vesele praznike in srečno novo leto. Na svidenje!

Blagoslovljene in vesele božične praznike in srečno novo leto Gospodovo 1956 želi vsem rojakom

ZVEZA DRUŠTEV SV. BARBARE
(Za zvezo predsednik: Strman Leopold)

LANDHUT (Nordbayern). — V tukajšnjem okraju je še precej slovenskih družin. Nekaj je tudi samskih, obeh spolov. So tukaj po večini že od leta 1941, ko jih je kruta nacistična roka izselila od doma. Nimajo prave zaposlitve, zato le skromno živijo. Nezadostna podpora zadošča komaj za najnujnejše življenjske potrebščine. Najteže pa je za stare in onemogle. J. S.

CASTROP-RAUXEL III. — Veselo vest sporočamo, da je namreč naša rojakinja iz Castrop-Rauxel IV, Rüdstr. 38, Lucija Ši-

lic dočkala 80. rojstni dan. Gospa Šilic, roj. Repas 6. 12. 1875. v Skomarjah pri Konjicah, je prišla v Nemčijo leta 1910. Naslednje leto se je v maju poročila v Hamburgu. V zakonu se ji je rodila samo ena hčerka, pa jo je ljubi Bog poklical k sebi že v njeni mladosti.

Zvesti in verni katoliški ženi, ki črpa moč za prenašanje vsakdanjih težav iz svete maše in obhajila, pristrčno čestitamo. Naročnica je tudi „Naše luči“, „Vere in domia“ in Mohorjevih knjig. Tukajšnji Slovenci ji čestitamo in želimo, da bi dočkala 100 let.

F. B.

ZA VESEL KONEC LETA

(Šale iz Janežičeve torbe)

On že ve. — Matija: „Pokojni Trpin je bil res najbolj potrpežljiv človek na svetu.“ — Frenk: »Kaj si ga poznal?« — Matija: „Ne, to ne, toda že leto dni sem poročen z njegovo vdovo...“

Na plesu. — Gospodič: „Pri tej moderni glasbi človek že res ne ve, po kateri nogi naj bi plesal.“ — Gospodična: „Vsekakor bi prosila, da ne po moji.“

Milo za drago. — Brilznik: „Kaj, ta onegá na vaši glavi naj bi bil klobuk...?“ — Frilznik: „Kaj, ta onegá pod vašim klobukom naj bi bila glava?“

Križ s pijancem! — Pijanec zibaje se po ulici modruje svoji ženi, ki ga vleče domov: „Táko je življenje: medveda tare lakota, psa bolhe, moža skrbi...“ — Tedaj ga prekine žena: „Ženo pa pijanec!“

Vsem slovenskim rodbinam v Stiring-Wendel in v Parizu želim prav vesele božične praznike in uspeha polno novo leto 1956. Zahvaljujem se za obilen obisk in se še v bodoče priporočam. LIZA TURNŠEK, 7 rue Schoeneck, STIRING — WENDEL, Moselle.

Spominjajte se ob božičnih darovih tudi tega lista, ki Vam dela družbo skozi vse leto! Izhaja le s pomočjo dobrih src naših izseljencev.

MISIJONARJA BARAGA NA OLTARI

Delo za proglašenje škofa Baraga za svetnika je zadnje čase dobilo nov zagon. V Parizu so odkrili 5 njegovih pisem Pariški družbi za širjenje vere. Zbirajo tudi njegove knjige.

Če more kdo od rojakov dobiti kje v knjižnicah naših društev ali od doma knjige Friderika Barage „Nebeške rože“, „Od počesčenja in posnemanja Matere božje“, „Obiskanje Jezusa Kristusa v presv. Rešnjem Telesu“ in zlasti „Pripomoček, sveti rožni venec Bogu in Mariji dopadljivo moliti“, naj bo tako dober, da jih odstopi Baragovi zvezi, ker so te knjige važne. Naj se obrne do slov. duhovnika!

GORISKE MOHORJEVKE

Poleg koledarja, ki je skupen za celovško in goriško Mohorjevo družbo, sta izšli za letošnji Božič v Gorici knjigi: Ivan Pregelj, OTROCI SONCA in G. Th. Rotman, GOSPOD KOZAMURNIK, smešna povest s slikami. — Naroči jih lahko na naslov: Goriška Mohorjeva družba, Riya Piazzutta 18., Gorizia, Italia.

BLAGOSLOVLJEN BOŽIČ

želi vsem prijateljem in sodelavcem

„NAŠE LUČI“

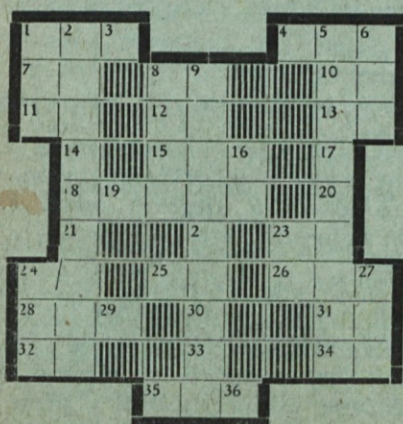
Uredništvo in uprava.

NAŠA LUČ

- ZA BISTRE GLAVE -

KRIŽANKA 1956

Jaz sem zdravi / sem s Čehinjo kako / živ
imam gre / Delam dva vam / Na otroka pi-
šite / Polju vsi mi / Oženjen smo kaj. —
Tone 3.

Uganite, kaj jim je sin pisal!

(Rešitev prihodnjič)

UGANKA

Kdo je ta, ki vse popije,
vse posrka, kar dobi,
sam pa nikdar niti zunaj
niti znotraj moker ni.

(Sonce)

REŠITVE IZ NOVEMBRSEKE ŠTEVILKE

Križanka:

Vodoravno: 1 lek, 4 sel, 7 ovo, 8 oni, 9 kad
10 lak. — Navpično: 1 lok, 2 Eva, 3 kod, 4 sol,
5 ena, 6 lik.

Dopolnilnica:

Faruk, Neguš, Peron, Peter, Neron, Beneš, Horty.

Vodoravno: 1 vstavi IPA; 4 kraj v slo-
venski Istri; 7 kratica za Ljudski odbor; 8
dva enaka soglasnika; 10 kazalni zaimsek; 11
kratica za „apostol“; 12 osebni zaimsek; 13
ploskovna mera; 14 soglasnik; 15 ali (hrvat-
sko); 17 soglasnik; 18 buča; 20 soglasnik;
21 samoglasnik; 22 samoglasnik; 23 vprašal-
nica; 24 vzklík; 25 izraz pri kartah; 26
kralj puščave; 28 pijača; 30 soglasnik; 31
zaimsek; 32 ako (pesniška oblika); 33 isto
kot 22; 34 del voza; 35 pojav pri soncu ali
luni.

Navpično: 1 zemlja; 2 božični kruh; 3
samoglasnik; 4 vzklík; 5 zadnji dan v letu;
6 če sta dva; 8 kontakt (lepo slovensko); 9
zadnji svetnik v letu; 16 pravi osel (oslovski
glas); 19 samoglasnik; 23 vprašalnica; 24
ata; 27 otok na Jadranskem morju; 29 so-
glasnik; 36 soglasnik.

PISMO.

Družina je dobila pismo sina iz Sibirije.
Že 10 let niso imeli glasu od njega. Odprejo
pismo in berejo:

Urednik
odgovarja:

TISKARSKI ŠKRAT je v zadnji številki ponajal. Naslov na str. 5. se pravilno glasi: „Nikoli ne
veš...“ — Na str. 15 se glasi naslov: „Tu je (in ne:
tri) knjige o Sloveniji“.

M. ZUPANČIČ, Francija: Prejeli smo prispevke.
Enega objavimo v februarški številki, ker je za te-
daj primeren; drugi bo moral počakati do novem-
brske številke, ker letos ni mogel priti v list. Hvala
Vam.

A. JANEŽIČ, Belgija: Smo prejeli vse poslano in
objavimo ob priložnosti tudi ostalo.

MARTIN G., Heerlerheide (Holandija): Hvala za
poslano poročilo. Pride prihodnjič na vrsto.

